

[Knud Nielsen.]

vægt på udviklingslandenes egen indstilling til fonden og dens virksomhed.

Jeg kan på socialdemokratiets vegne anbefale de foreslåede ændringer, men vil gerne pege på tre spørgsmål, der måske kan tages op under udvalgsbehandlingen.

Det første spørgsmål vedrører § 9, stk. 2, sidste punktum, hvor der åbnes mulighed for, at fonden kan modtage bidrag fra erhvervsorganisationer, enkeltvirksomheder eller private.

Da jeg ved, at fonden i de 5 år, den har eksisteret, ikke har modtaget 1 øre ad denne vej, finder jeg bestemmelsen lidt overflødig. Den giver ligesom en forventning om eller et falsk billede af en godgørelse i disse kredse, som rent faktisk ikke findes.

Det andet spørgsmål drejer sig om et ønske, der er blevet fremsat fra forskellig side, om, at virksomheder, der på den ene eller den anden måde nyder godt af fondens midler, bør have pligt til at offentliggøre deres regnskaber. Dette ønske fandt bl. a. udtryk i et resolutionsforslag, der blev forelagt rådet for teknisk samarbejde med udviklingslandene i februar 1971, og jeg ser gerne, at også dette spørgsmål behandles under udvalgsarbejdet.

Det tredje og sidste spørgsmål. Det undrer mig lidt, at der ikke ved denne lejlighed er fremkommet et forslag om endnu en ændring af loven.

Det foreliggende lovforslag vil i fuld overensstemmelse med folketingets ændrede forretningsorden blive henvist til behandling i udenrigsudvalget. Samtidig har vi et udvalg vedrørende internationalt udviklingsamarbejde, som jeg har den nu noget blandede fornøjelse at være formand for. Fornøjelsen er blandet, fordi udvalget befinder sig i en mærkelig situation. For det første er det arbejdsløst, og det er ikke rart, og for det andet har det en af disse ubehagelige tidsubestemte straffe hængende over hovedet, i dette tilfælde er det oven i købet en tidsubestemt dødsdom uden chance for benådning. Jeg beklager, at dette udvalg, der har kunnet koncentrere sin virksomhed om det meget vigtige internationale bistandsarbejde og virkelig fordybe sig i tingene i den grad, som det har været tilfældet, er faldet som offer for rationaliseringskniven, men nu da vi er stillet over for det uafvendelige, finder

jeg, det vil være rigtigt, om udenrigsministeren benytter den givne lejlighed til at eksekvere dommen.

Lowzow: Jeg vil begynde med at sige, at det foreliggende lovforslag skal få en villig behandling fra vor side. Det være sagt først, for at der ikke skal herske tvivl herom. I bemærkningerne begrundes ønsket om en fortsat høj afgift på kaffe med, at man på denne måde sikrer fonden en stabil økonomi, og det er en nødvendighed for, at fonden kan arbejde med langsigtede planer. Jeg håber dog, at en sådan stabilitet i finansieringen lige så vel kunne skaffes ved en politisk beslutning her i folketinget.

Det bemærkes også, at forbruget ikke har varieret meget trods de stærkt varierende priser. Det er altså ting, jeg må tage som facts, når de står i bemærkningerne, men derfor finder jeg det alligevel sandsynligt, at vi snart må i gang med denne sag igen og se at få ændret denne finansieringsform eventuelt samtidig med en ny generel gennemgang af vor u-landspolitik, nu da vi har fået en anden status. Det synes mig nemlig urimeligt, at man støtter nogle u-lande direkte med penge, som man har opkrævet i afgift af import fra andre u-lande. Der er noget fuldstændig ulogisk i det, for kaffelandene er jo u-lande; selv om de ikke hører til de allerfattigste, er de deciderede u-lande. Man kan så sige, at det betyder ikke noget for forbruget, men det kan vi jo endelig ikke vide med sikkerhed, da vi har haft kaffe-tolden i så mange år.

Selve denne fonds arbejde er meget prisværdigt, og vi ser det gerne udvidet. Da der i alle tilfælde ikke kan lægges yderligere afgifter på kaffen, det kan vi vist godt være enige om — i øjeblikket opkræves der ca. 100 mill. kr. over denne fond — må vi altså, hvis vi ønsker dette arbejde udvidet, på en eller anden måde finde frem til en supplerende form for finansiering, og jeg vil i det tilfælde hellere se en helt anden form for finansiering.

Jeg må også fastslå, at dette med en varig afgift på råvareimport fra u-landene passer meget dårligt med de udtalelser, der lige er kommet fra EF-topmødet i Paris, og som også vor nye statsminister har tilsluttet sig, om at indgåelse af overenskomster vedrørende u-landenes råvarer bør fremmes. Det